

KAPITEL 1

FERIE, FERIE, FERIEEEEE!

Ronny begyndte langsomt at grave i sit næsebor. Det var en fokuseret bevægelse, som en guldgraver der ihærdigt forsøger at finde de sidste værdifulde stumper til trods for, at minen allerede er blevet tømt. Det uvendige af Ronnys næse bevægede sig i takt med at hans efterforskning tiltog i intensitet, og hele det yderste led på hans pegefinger var nu inde i næsen.

Dennis kiggede over på Christian, og kunne se at hans ven også havde observeret Ronnys forsøg på at frembringe endnu en bussemand til samlingen. Under Ronnys bord var der allerede et væld af de grøn-brune kugler af snavs, og idet hans ansigtsudtryk pludselig lyste op som et lille barn til juleaften, så det ud til at hans forsøg på at forøge samlingen ville lykkes. Flere af de andre i klassen havde også fået øje på det nu, og der gik en sagte hvisken igennem lokalet. Alle i klassen vidste, at hvis ikke Ronny tilføjede den nyeste bussemand til sin samling – kendt som hans forråds-kammer – var der kun én anden destination for den ulækre klump hærdede snavs og snot. Lokalet blev stille, og kun lærer Jensens stemme, som ingen alligevel lyttede til, afbrød øjeblikkets storhed for Ronny, da han med et hurtigt ryk hev sin finger ud og betragtede sin fangst. Solens stråler ramte igennem vinduet ned på den lille glimtende kerne ved Ronnys negl, og rundt om den brune klump var et mere flydende område med mange grønlig nuancer. Det var et pragteksemplar, tænkte Dennis og gøs indvendigt. Som en garvet ekspert begyndte Ronny at rulle kernen sammen med smattet. Han trillede bussemanden som en hærdet professionel, og snart holdt han det færdige produkt op imod lyset og smilede for sig selv. Dennis fik øje på et lille hår der stak ud af kuglens skal, og kiggede hurtigt væk ved at bringe sit fokus til bordet bagved. Han fik øjenkontakt med Christian, og hviskede "Han gemmer den," til sin ven.

Christian kiggede over imod Ronny igen og mødte derefter Dennis' blik og rystede på hovedet. "Æder den," sagde han og smilede, før de begge rettede deres opmærksomhed imod Ronny.

Øjeblikket var næsten inde, og forventningen om situationens udfald var som et lagen af spænding spredt ud over klasselokalet. Ronny Guldager kom ind i klassen sidste år, fordi han ikke var helt moden nok til at gå i niende klasse. Rygtet var, at han også var gået første klasse om, og han var da også betydeligt større end alle de andre drenge i klassen. Med en højde på næsten 1,90 meter og en frokost-kampvægt på omkring 120 kilo, så var der ikke mange som åbenlyst gjorde grin med den enorme dreng. Samtidig havde han et hidsigt gemyt og en kort lunte, der passede godt med hans sløve sind og ivrige knytnæver. Hvad folk sagde bag hans ryg var dog en anden sag, for Ronny var typen der kunne spille den onde hovedpersons dumme håndlanger i en dårlig film; ham der slog folk ud med overdrevent store stykker værktøj. Hans daglige vandringer i næsen, hans konstante fejl i opgaver og glemte lektier, såvel som hans evige fascination af sin knallert fortalte omverdenen, at han ikke var den skarpeste – og slet ikke den renligste – kniv i skuffen. På trods af det, var der dog også stor respekt for Ronny. Han var hyggelig nok engang imellem, og fordi han var to år ældre end alle de andre, havde han tit frække vittigheder og andre ting at dele ud af, noget der var meget værdsat af alle drengene i klassen. Der var heller ikke nogen i de større klasser der prøvede at lægge sig ud med nogen i 8.B, fordi ingen på hele skolen ville have Ronny på halsen. Nu sad han så dér, i dagens sidste time – dansk med lærer Jensen – og betragtede den enorme bussemand på sin finger. Han jog den anden hånd igennem sit leverpostejfarvede og krøllede korte hår, og kiggede sig forsigtigt omkring. Som Ronnys øjne observerede klasseværelset, kiggede folk hurtigt væk, men så snart den hidsige kæmpes blik havde passeret, var hele klassens opmærksomhed igen fikseret på ham. Alle afventede det endelige opgør imellem Ronny og hans bussemand. Forsikret om, at ingen kiggede på ham, tog Ronny fingeren op til sin mund og hapsede den grøn-brune klump af, hvorefter han skrabede sin negl imod sin fortand for at få det hele med. Dennis fik en lille smule kvalme af synet, men han havde set det før og følte sig ikke decideret syg, ligesom han havde været første gang. Et virvar af lyde, fra "aaad," til "nam nam," såvel som suk og gys fløj igennem lokalet, og Ronny kiggede sig forvirret omkring.

"Hvad larmer I sådan for? P-prøv lige at koncentrere Jer I-lidt, det her er altså eksamensstof næste år!" sagde lærer Jensen med hævet stemme efter den pludselige larm startede, og det fik de fleste i klassen til at kigge op imod tavlen.

Christian skelede til Dennis. Et stort smil var synligt på hans mund, og da Dennis kiggede surt tilbage, blinkede Christian til ham og grinede. "Et styk kakao i morgen, min ven."

Dennis nikkede og mumlede "Jaja." De to venner lavede tit væddemål om alt muligt, og det var en uskreven regel, at der var en halv liter kakao fra kantinen på højkant hver gang. Ligesom lærer Jensen skulle til at fortsætte sin gennemgang af et-eller-andet grammatik, lød den befriende lyd af skolens klokke som et ringende råb om frihed i luften. Det var den bedste lyd i hele verden, syntes Dennis, og han klaskede ivrigt sin bog sammen og smed sin blyant ned i penalhuset.

"Jeg s-skriver lektierne op på tavlen og så vil jeg have, at I alle sammen..." begyndte lærer Jensen, men kun de færreste hørte efter.

Lærer Jensen var midt i fyrrerne, halvskaldet, tynd, lav og med store hinkestensglas i sine briller. Dennis troede, at lærer Jensen måtte være blevet født sådan, og at det dermed var hans skæbne at blive lærer. Folk der så sådan ud havde kun valget mellem lærer og bankrådgiver; idet lærer Jensen var socialist, og var imod sådan noget som ejerboliger og biler, mente Dennis, at der kun var én vej for ham i livet – nemlig at blive lærer. Dennis var allerede på vej imod døren da læreren begyndte at skrive lektierne op, og med en viftende bevægelse forsøgte at holde alle i lokalet lidt endnu. Det mindede om en lidt for svag, lidt for gammel og lidt for nedslidt fængselsbetjent der forsøgte at holde de indsatte fra at bryde ud igennem fængselsporten. Det lykkedes hurtigt for Dennis at slippe igennem døren. Christian fulgte lige efter, og de to venner grinede da de begyndte at spadserere igennem den lange gang imod cykelskuret.

"Som om man gider lave lektier tre dage før sommerferien! Det glemmer man jo igen maks hurtigt!" sagde Christian, og Dennis kunne kun give sin ven ret.

På vej ned ad gangen fik Dennis øje på toilettet, og følte en pludselig trang til at skille sig af med sin frokost.

"Hey, hold min taske, jeg skal lige på bageriet," sagde han og tog sin rygsæk af. Christian kiggede underligt på ham imens han tog fat i tasken.

"Kan du ikke bare holde dig? Vi er hjemme hos dig om fem minutter," spurgte han undrende.

"Når man skal, så skal man," forsvarede Dennis sig og nikkede.

Christian trak på skuldrene. Idet Dennis vendte sig om for at gå ud på skolens uhumske toilet,

standsede han fuldstændig op og stirrede ned ad gangen: Der var hun. Med et sødt smil på hendes læber kom Michelle imod dem imens hun snakkede med hendes irriterende veninde Lise. Michelle gik i Dennis' parallelklasse, og var hans drømmepige. I Dennis hoved var der slet ingen tvivl om det. På klassernes fælles lejr tur i efteråret havde han lært hende at kende, og ud over at være fantastisk smuk, var hun samtidig også utrolig sjov og sød. Og her var hun nu, på vej ned ad den lange gang. Hendes ben gik i en rytmisk takt hvorved hun vrikkede en anelse, og Dennis' blik hævede sig fra hendes fødder og fortsatte opad idet hun kom nærmere. Hendes krop var en anelse buttet, men det gav hende nogle former de fleste andre piger misundte hende, og da Dennis' øjne passerede hendes overkrop kunne han ikke lade være med at synke den klump i halsen der var blevet bygget op. Hun havde cowboybukser på, og en sort t-shirt med et logo. Hendes mørke glatte hår med røde striber i faldt flot ned over hendes skuldre. Som et vandfald strømmede det ned fra hendes hoved, og bevægede sig flydende og vidunderligt i takt med hendes bevægelser. Michelles familie havde afrikansk herkomst, vidste Dennis, og det øgede bare mystikken omkring hende i hans forelskede hoved. Hendes mørkebrune hud og ahorn-farvede øjne dannede et elegant billede kombineret med hendes sorte hår. Kronen på værket var hendes enkle, spidse næse og det altid blændende smil – kombinationen af hendes forførende læber og perfekte hvide tænder. Hun var en silhuet af skønhed, et billede på alt hvad der var godt i verden. Hendes blotte tilstedeværelse fik Dennis til at smile indvendigt, og alle andre lyde og billeder omkring ham forsvandt når hun trådte ind i hans synsfelt. Som hun kom nærmere kunne han begynde at se detaljerne i hendes ansigt. De små smilehuller. Den flotte blå øjenskygge over hendes uimodståelige brune øjne. Hendes glatte mørke hud og yndige kindben. Dennis kunne fare vild i Michelles udseende, og han tænkte endnu engang på, at hun samtidig havde en personlighed der var ligeså smuk og indbydende. Han stod bare og stirrede indtil hun var få meter fra ham. De havde fået øjenkontakt nu, og Dennis forsøgte sig med et usikkert smil. Der var intet andet i hans hoved end sin udkårne. Ikke engang Michelles irriterende veninde, der bare snakkede og snakkede, kunne bryde igennem: Han så kun denne smukke pige – hans drømmepige. Dennis blev dog hurtigt slynget tilbage til virkeligheden, da Christian jog en albue ind i siden på ham, og tvang hans tanker væk fra drømmeverdenen.

"Hvaaa, skulle du ikke ud og skide?" spurgte han højlydt, og Dennis måbede i ren frustration.

Lise og Michelle fnisede da de passerede dem. Der var ikke skyggen af tvivl om, at de havde hørt Christians spørgsmål, og Dennis rødmede mens han stirrede surt på sin ven.

"Hej, Dennis," sagde Michelle da hun var gået forbi ham, kiggende tilbage over skulderen.

Hendes blide stemme fik Dennis til at standse sin vrede i opløbet, og han skævede tilbage på hende igen og smilede dumt.

"Hej, Michelle. Christian sagde... jeg skulle bare lige vaske hæ... jamen, vi ses!" fik han sagt, men hun nikkede bare fraværende og fortsatte ned ad gangen.

Da de to piger var nået længere væk, vendte Dennis sig igen imod Christian, og hamrede begge håndflader ind i hans brystkasse.

"Din store idiot! Sådan noget siger man sgu da ikke foran folk! Det gør man da ikke!" sagde Dennis surt, og Christian hævdede det ene øjenbryn i forundring.

"Er du stadig varm på Michelle? Jeg troede sgu da du havde opgivet hende for længst, hun er jo totalt uden for din rækkevidde, mand!" sagde han og lo.

"Måske, men lad være med at sige sådan noget i nærheden af hende, okay? Det er ligesom dengang vi snakkede om negerboller da hun gik forbi! Hun tror sikkert stadig vi mente hende," sagde Dennis i en hård tone.

"Fordi hun er sort? Come on, Dennis, alle ved da det hedder negerboller. Jeg tror da ikke hun er så nærtagende," prøvede Christian at berolige ham og trak på skuldrene.

"Det hedder *flødeboller*," rettede Dennis og sukkede, inden han kiggede ned ad gangen og så Michelle forlade skolen. "Skal vi komme hjem til mig?" spurgte han efter et par sekunders betænkningstid.

"Skulle du ikke skide?" gentog Christian og smilede overlegent.

Christian var ikke særlig stor af en femtenårig at være, men han var muskuløs og ret populær blandt pigerne. Han spillede tennis og håndbold, og havde indtil for et halvt år siden også spillet guitar, noget der virkelig kunne imponere alle. Piger såvel som drenge elskede Christian. Han var dog blevet afhængig af den nye GameX spillekonsol, og havde droppet al sport til fordel for den. Nu stod han dér med et fjoget grin på sit ansigt, og med sit wannabe' overskæg der bestod af 20

små dun, samt sin lidt for lange karsefrisur og spillede overlegen. Dennis kunne kun smile tilbage til sin ven, der var charmerende på sin egen egoistiske måde. Han nikkede og gik ud på toilettet, mens han overhørte Christian mumle noget om Michelle, men Dennis ignorerede det. Han skulle nemlig *virkelig* skide.

KAPITEL 2

FORÆLDRE FATTER INTET

På vej hjem til Dennis snakkede de to venner om hvad der skulle ske i de kommende uger. Det var onsdag nu, tænkte Dennis glad, fordi fredag formiddag ville klokken ringe ud, og en lang sommerferie kunne begynde. Christian havde travlt med at forklare Dennis hvordan de skulle feste, skate og spille masser af fodbold, og Dennis grinede og var helt med på den. Det ville blive en suveræn ferie, tænkte Dennis, og den ville blive endnu mere suveræn hvis han kunne invitere Michelle til midsommerfesten, som var en årlig begivenhed med musik, dans, øl og vand, der fandt sted hvert år til Sankt Hans. Dennis boede i Lervig, en lille by med omkring 8.000 indbyggere en halv times kørsel fra hovedstaden. Folk i Lervig var blege, småfede, kedelige og anonyme, og det passede dem alle sammen rigtig godt. Mens resten af landet havde travlt med at gå på café og spille squash, var folk i Lervig fint tilfredse med fodbold efter skole og fedtet frituremad fra grillen. Om sommeren kunne man også bade ved havet, og der var altid noget at lave, eller steder at tage hen, for alle kendte alle. Om det var en tur i bowlinghallen eller en fest hos vennerne, så var Lervig et sted der i sommerferien lavede op fra en ellers yderst kedelig hverdag – og Dennis glædede sig sindssyg meget til det.

Da de kom hjem til Dennis, smed de cyklerne op ad den halv-færdige garage. Inden de nåede fordøren standsede Christian dog op og kiggede sig tilbage over skulderen. Dennis vidste godt hvorfor; garagen var ikke et kønt syn. Taget såvel som hele den ene side manglede, men det der var lavet på den var til gengæld rigtig flot. Poleret kirsebærfarvet træ, en solid carport med glatpoleret metalhåndtag, og et lille vindue med sort ramme omkring prydede garagen, men den manglende side og tag ødelagde helhedsindtrykket. En stak tegl stod med noget plastic over inde i garagen, og de stykker træ der skulle udgøre den sidste væg var samlet sammen og lagt i et hjørne med en kasse søm ovenpå.

”Hvornår bliver din far egentlig færdig med det her?” spurgte Christian, og Dennis stoppede op

og kiggede tilbage på sin ven.

”Tja... Spisebordet fik en ridse i bordpladen da min far lagde en boremaskine på den, så han prøvede at slibe det ned. Så sagde han, at han ligeså godt kunne bygge et nyt bord, og det gjorde han så. Men så syntes han ikke stolene passede mere, så det er han vist i gang med nu,” svarede Dennis i en ligegyldig stemme.

”Han er sgu da ikke rigtig klog,” sagde Christian ærligt, og Dennis var helt enig.

Hans far var blevet afhængig af at bygge ting lige siden han så en reklame for en tømmerhandel i TV. Det startede med små reparationer af møbler og vaskemaskinen, men udviklede sig hurtigt til en hobby som havde overtaget hans liv fuldstændigt. Nyt badeværelse, nyt køkken – og nu nye møbler og garage. Ud over alle de penge der blev brugt, var tiden der blev lagt i det også enorm. Det værste var dog, at Dennis ofte skulle hjælpe med at holde, save, hamre- og male ting, og det syntes han var temmelig trist. Han havde ikke noget imod, at hans far var blevet komplet besat af at være selvbygger, men han syntes det var unfair, at manden blandede sin søn ind i det.

”Han bliver vel færdig når der ikke er mere at lave om på huset,” sagde Dennis lidt mut.

”Og haven,” tilføjede Christian. Dennis rystede på hovedet og gik indenfor.

”Jeg smutter lige ud og siger hej, så kommer jeg op,” sagde Dennis og pegede på trappen til første sal, hvor hans værelse var.

De havde først fri 15:30 om onsdagen, og det betød, at begge hans forældre var hjemme nu. Dennis gik ud i køkkenet hvor han hørte sin mor nynne, men den stille lyd blev hurtigt afbrudt af lyden af en elektrisk sav der startede op inde fra stuen.

”Hej mor, så er – ” forsøgte Dennis forgæves, mens hans mor kiggede bare underligt på ham.

Dennis sukkede, og hans mor nikkede, hvorefter hun gik ind i stuen og slukkede for kontakten og lyden stoppede igen.

”Hvorfor slukker du min sav?” kom det forventede sure råb inde fra stuen fra Dennis’ far, Tommy.

”Jeg ville fortælle Dennis de gode nyheder, og du larmer sådan,” sagde Dennis’ mor, Ulla.

Hun rystede på hovedet af sin mand alt imens hun smilede til Dennis. Med en målrettet bevægelse åbnede Dennis for køleskabet og snuppede en dåsesodavand, før han stillede sig op

hørte døren åbne og lukke, og så sin storesøster Ida komme ind i køkkenet.

”Er du syg eller sådan noget?” spurgte hun idet hun passerede ham.

”Han er bare helt overvældet,” grinede Dennis’ mor og fortsatte, ”Jeg har lige fortalt, at vi skal fem uger til Skåne hos moster Tanja,” sluttede hun og smilede bredt.

Ida blinkede et par gange og kiggede frem og tilbage mellem Dennis og hendes mor. ”Skåne? Mener du oppe i den der forfaldne hytte med alle de kedelige skove og ting omkring?” spurgte Ida undrende.

”Ja, jo, det er da ikke kedeligt, Ida,” forsvarede Ulla sig. Ida skulede vredt til sin mor.

”Det kan jeg altså ikke mor, jeg har planer – og jeg skal også passe mit arbejde!” sagde hun med hævet stemme. Dennis’ mor grinede.

”Nej nej, selvfølgelig ikke, det bliver kun far og jeg – nå ja, og Dennis. Vi ved da godt du har et job, skat. Det skal selvfølgelig passes, og du kan vel godt holde øje med huset imens,” sagde hun og aede sin datters arm.

Der var stor lettelse at spore i Idas øjne.

”Det kan jeg sagtens... Men Dennis skal med?” spurgte Ida med en noget blidere stemme end før.

”Ja, han har jo ikke noget job, så det er der ingen tvivl om,” sagde deres mor og nikkede.

Dennis stirrede ud i luften og så hele sin sommerferie ramle sammen som et korthus, pustet omkuld af hans forældres deprimerende planer. Det måtte bare ikke ske, tænkte han.

”Jeg gider altså ikke, mor! Jeg bliver bare hjemme med Ida, så det dér Skåne noget må I selv klare.”

”Det kan der overhovedet ikke blive tale om, Dennis. Du skal med, det er allerede aftalt. Vi kører på lørdag. Du kan jo tage et par gode bøger med,” sagde hans mor, og der var ingen usikkerhed i hendes stemme, hvilket betød at det *var* besluttet.

Ida stod længere tilbage i køkkenet og fnisede ad Dennis. Hun holdt en hånd over sin mund for at skjule udtrykket, men der var ingen tvivl om, at hun fik stor glæde af hans pinsler. Dennis forventede ikke andet fra sin storesøster, men han håbede alligevel, at hun ville have vist nåde og hjulpet ham ud af kniben. Hvis rollerne var byttet om, og han havde muligheden for at være alene

hjemme i fem uger, begyndte han at tænke... så ville han have gjort det samme som Ida og ikke hjulpet. Det kunne han alligevel ikke bebrejde hende, men han *kunne* bebrejde sine forældre deres frygtelige ferieplaner.

”Jeg skal altså ikke med,” begyndte Dennis i en lav stemme, men han blev afbrudt af larmen fra el-saven der startede op igen inde fra stuen.

”Nu smutter jeg ned og handler, vi ses,” råbte hans mor og smilede sødt til Dennis og Ida på skift.

Før Dennis kunne forberede sit næste træk var hun allerede på vej ud af døren. Dennis tog en lang slurk af sin sodavand, og besluttede derefter at konfrontere sin far. Han måtte jo selv have været dreng engang, tænkte han optimistisk. Det burde være muligt at forklare ham, at en ferie med grantræer, ludo og svensk kultur ville kunne ødelægge Dennis’ barndom og give ham traumer for livet. Han blev nødt til at smøre sin far hvis han ville undgå den grupvækkende ferie der var i vente, og satte kurs imod stuen og den snurrende lyd af el-saven på overarbejde. Dennis’ far var i gang med at lave stoleben til de fire sæder han allerede havde frembragt. Ifølge ham, var den vidunderlige kombination af håndkraft og billige materialer fra den lokale tømmerhandel det bedste i verden. Der var ingen tvivl om, at det var en sund hobby at lave noget med sine hænder, men i sin fars tilfælde havde det bare taget fuldstændig overhånd, tænkte Dennis da han kiggede sig omkring. Det nye spisebord, reolen, de indbyggede lys-spots i loftet, selv terrassen udenfor var lavet af hans far, der arbejdede som rådgiver i et stort forsikringselskab i sit hverdagsjob. Hans far tænkte på at bygge- og fikse ting 24-7, og det havde gjort ham komplet fraværende overfor sin familie i den senere tid. Da el-saven endelig holdt pause, skyndte Dennis sig at hoste for at få opmærksomhed og trådte hurtigt længere ind i stuen. Dennis’ far tørrede noget savsmuld af sine enorme sikkerhedsbriller og smilede til sin søn.

”Dennis! Skide godt, jeg skal lige have en hånd her,” sagde han i en munter stemme og pegede på nogle store stykker træ lagt ovenpå en skærebænk.

”Jeg ville gerne lige snakke med dig om noget, far, det tager ikke så lang tid.”

”Jaja, knægt, lad os da endelig snakke. Kom herover,” svarede han og vinkede Dennis nærmere.

Dennis’ angst blev en smule mindre af det positive svar, og han gik hurtigt hen til sin far ved

skærebænken. "Jo, altså, det – " forsøgte Dennis, men hans far afbrød ham med det samme og pegede entusiastisk på det store stykke træ.

"Kan du ikke lige holde den her stille imens jeg saver den? Godt, sådan," kommanderede han og begyndte straks at tegne med sin store tømmerblyant på træet hvor han ville save.

Dennis adlød modvilligt og forsøgte uden held at få øjenkontakt imens hans far tegnede skærestreger. "Far, jeg vil seriøst ikke med til Skåne, det bliver jo røvsygt. Jeg har også lagt planer, og jeg er altså gammel nok til at være hjemme nu. Ida bliver jo hjemme!" argumenterede han desperat.

Hans far hørte intet, og tog i stedet sine gyselige hovedtelefoner på og startede el-saven. "Så holder du den bare stille!" råbte han.

Dennis sukkede og gjorde hvad han kunne for at holde træet fast mens hans far savede det over. Efterfølgende lagde hans far saven fra sig og tog det tilbageværende stykke træ fra Dennis.

"Skide godt, knægt! Så skal vi have metalvinklen på, op imod sædet," sagde han og smilede for sig selv.

"Har du tænkt på hvor kedeligt der er i Skåne? Tror du egentlig ikke også i bliver trætte efter en uge eller to? Jeg mener, hvorfor fem uger? Det er jo nærmest hele ferien!" spurgte Dennis, og hans far nikkede til ham mens de langt om længe fik øjenkontakt.

"Ved du hvad?" sagde han i en mild stemme. "Jeg tror altså det ville være bedre med kobbervinklerne i stedet for de her af zink. Det ville give stolene et flottere fundament," sagde han, tydeligvis uden at have hørt et ord af hvad Dennis sagde.

"Hører du overhovedet efter?" brølede Dennis vredt.

"Ja, vi tager dem sgu i kobber! Jeg smutter lige ned i tømmerhandlen, knægt, skal du med?" sagde hans far begejstret og rejste sig op.

Dennis svarede aldrig, han stod bare og stirrede på sin far, der uden at vente på sin søns svar smuttede ud af fordøren mens han fløjtede glad.

"Held og lykke med det," sagde Idas stemme pludselig. Hun stod og lænede sig op ad dørkarmen og smilede til Dennis.

"Han ignorerer mig totalt," sukkede Dennis i en modløs stemme. Ida trak på skuldrene.

"Han ignorerer alt der ikke har noget med at bygge ting at gøre," sagde hun fortrøstningsfuldt, som om det skulle få Dennis til at føle sig mindre udsat.

Dennis nikkede og stirrede på sin søster. Han ledte efter sympati i hendes øjne, men havde svært ved at læse hende.

Hun kiggede et øjeblik ud af vinduet og så tilbage på Dennis. "Det værste er dog, at han er så langt fra virkeligheden, at han bevæger sig ud af huset i grønne halvfjerser-cowboybukser," konstaterede hun i et alvorligt tonefald, og pegede over skulderen med sin tommelfinger. Dennis grinede og nikkede igen. "Surt, Dennis. Jeg føler en lille smule med dig," sagde Ida efter et par sekunders stilhed i huset.

"Virkelig?" spurgte Dennis overrasket.

"Ja, men altså bare en lille smule," sagde hun og smilede igen mens hun holdt tommel- og pegefingrene adskilt for at vise, at det virkelig var en meget lille smule.

"Mm,," sagde Dennis og grinede inden han begav sig ud til trappen for at gå op på sit værelse. Inden han tog det første trin opad var hans smil dog stivnet; realiteterne var slet ikke sjove. Ikke alene var ferien ødelagt, men hans chance for at invitere Michelle til midsommerfesten var også forspildt. På vej op ad trappen tænkte han på alle de frygtelige ting der kunne ske i Skåne. De skulle garanteret gå lange ture, besøge svenske museer, spille ludo og trivial pursuit, og værst af alt, man skulle gå på toilettet i et lille skur udenfor huset. Dennis havde været hos moster Tanja én gang, da de hjalp hende med at flytte derop, og han huskede stedet som værende komplet dødt. Der var ét TV i byen kunne han huske moster Tanja fortælle ham, nemlig på det lokale værtshus hvor skovhuggerne kunne se nyheder og sport, men der var lukket for alle under 18 år. Dennis forestillede sig, at hvis rumvæsner kom til Jorden og fandt moster Tanjas hytte, ville de tro det var det 18. århundrede, og tanken skræmte ham fra vid og sans. Ingen venner, ingen tv, ingen computer – bare masser af kedelige voksne, grusomme familiespil og værst af alt – svensk kultur. Da han gik ind på sit værelse med en deprimeret mine og tænkte over hvilke rædsler der kunne opleves i Skåne, udledte han et enormt suk og satte sig ned på sin seng.

Christian sad i Dennis' oppustelige lænestol og havde allerede fundet sin GameX frem og trykkede ivrigt på knapperne. Han havde besluttet sig for at slå rekorden i et populært bilspil og

kom tit for sent i skole eller glemte aftaler fordi han blev så optaget af det. Dennis ventede tålmodigt til Christian satte spillet på pause.

”Jeg ved ikke hvordan ham Henzo gjorde det, Dennis,” sagde han opgivende. Henzo Sakarabu var navnet på den japanske gamer der havde highscoren i spillet, og Christian så ham som sin største fjende. Henzo var blevet en kendt mand i Japan med egen TV serie og musik-CD efter at have klaret det svære bilspil og sat rekord. Christian forventede at det samme kunne ske for ham, bare i Danmark – men det krævede at han kunne slå japanerens rekord. ”Hvad surmuler du for? Der er ferie om *to dage!*” udbrød Christian da han opdagede Dennis’ ansigtsudtryk.

”Jeg skal til Skåne i fem uger med mine forældre. De har lige sagt det til mig,” sagde Dennis med en komplet modløs stemme. Han lød som en uskyldig mand der lige havde fået en livstidsdom i fængsel.

”Skåne?”

”I Sverige. En eller anden ødegård uden internet og tv,” uddybede Dennis surt. Christian stirrede forbløffet på ham, og brød derefter sammen i grin.

”Du tager pis på mig, ikke?” spurgte han efter at have grinet det værste af.

”Nej. De mener det. Fordi jeg ikke har et job, mener de ikke jeg har nogen grund til at blive hjemme. Mit liv er ødelagt!” konkluderede Dennis bittert. Christans smil stivnede.

”Dit liv? *Div liv!* Hvad med mig? Vi skulle jo skate og alt det dér! Og til midsommerfesten! Du er da ikke særlig betænksom, mand, jeg troede vi var venner,” snerrede Christian surt.

”Tror du jeg gerne *vil* til Skåne? Nu må du lige tage dig sammen! Jeg kan da ikke gøre for, at mine forældre er komplet sindssyge!” råbte Dennis. Der var stilhed i næsten et minut før Christian talte igen.

”Hvad siger din søster til det?” spurgte han eftertænksomt.

”Ida skal ikke med. Hun har jobbet på tanken, og har derfor en undskyldning. Det er skide fejlt!” Christian knipsede og grinede. ”Hvad?” mumlede Dennis og kiggede forhåbningsfuldt på sin ven.

”Det er da simpelt! Du skal bare have et job! Så kan du blive hjemme, og vi kan have en fed ferie!” konkluderede Christian. Dennis krængede ansigt af ham og fnyste.

”Nå ja, det er jo så let at få et job på to dage! De vil afsted allerede på lørdag.”

”Så må du ind i kampen i en fart. Det skal da kunne lade sig gøre, jeg skal nok hjælpe! Kom nu, mand, vi kan ikke lade det her ske! Tænk på ferien! Tænk på... på hende Michelle og alt det der!” forsøgte Christian opmuntrende, og det virkede efter hensigten, for Dennis havde nu et mål – en metode hvorved han kunne undgå dødens ferie. Dennis skulle finde et arbejde.

KAPITEL 3

KÆRE SØSTER

Det var snart tid til aftensmad, og Christian og Dennis var næsten færdige med at kigge lokaltelefonbogen igennem. De havde ringet rundt til at hav af firmaer – lige fra brugsen til slagteren – men ingen havde et feriejob til Dennis. De var ved at løbe tør for muligheder da de nåede til "Underholdning" kategorien, og Christian begyndte at grine. Han havde fuldstændig glemt, at hans onkel havde overtaget det lokale bowlingcenter, og forsikrede Dennis om, at han ville prøve at skaffe ham et job der. Dennis krydsede fingre da Christian gik hjemad, men der var endnu en udfordring som skulle overstås inden han følte sig sikker på en løsning. Med et målrettet blik gik han ned i køkkenet hvor hans mor var ved at lave mad. Han tog en dyb indånding og blev næsten kvalt i dampen fra de løg hun var ved at stege på komfuret. Med en ru hosten fik Dennis dog sin mors opmærksomhed.

"Jamen, søde ven, er du okay?" spurgte hun bekymret, og Dennis nikkede og gik over til vasken hvor han tog en befriende tår vand fra hanen.

Dennis kiggede op på sin mor og fik øjenkontakt inden han talte. "Mor, jeg ville bare lige sige noget. I mener at jeg ikke har nogle pligter, men det passer desværre ikke. Jeg ville mægtig gerne med til Skåne, men øhh, jeg har en jobsamtale. Jeg ville have ventet med at sige noget til bagefter, men hvis jeg får jobbet kan jeg altså ikke komme med," forklarede han nervøst. Talen han havde forberedt kom ud stort set som han havde forestillet sig, og Dennis var mægtig stolt af sig selv da hans mor efter et par sekunder nikkede sin accept.

"Det er jo forståeligt nok. Hvorhenne er det du skal til samtale?" spurgte hun, og det var her, at Dennis indså manglen i sin plan.

"Hvorhenne... øhm, det..." startede han og søgte desperat efter noget fornuftigt at sige.

Hans mor kiggede på ham, og hendes mund bevægede sig længere og længere nedad indtil hun lignede en fodboldtræner der ville skifte én ud.

"Jeg vil helst ikke have det går i vasken, men øhm, jeg har en samtale på fredag og så må vi æhh... så må vi se," begyndte han i en usikker stemme, men fulgte op med, "Jeg synes det skal være en overraskelse!" i et mere fast toneleje. Det lykkedes ham endda at smide et falsk tandvisende vindersmil ind. Det var smilet der fik ham lige over målstregen kunne han se, da hans mor nikkede i forståelse efterfølgende.

"Jamen så held og lykke. Det ville nu være synd hvis ikke du kom med til Skåne. Bliver der mulighed for at starte efter ferien?" spurgte hun og placerede sine hænder på hofterne og kiggede ham i øjnene; hun ledte efter tegn på svagheder i hans forsvar, tænkte han febrilsk.

"Desværre, nej, så finder de nemlig en anden, og jeg vil rigtig gerne have jobbet... du ved, for at lære om øhhh, om ansvar og pligter og den slags. Til efter skolen, du ved? For at kunne fungere i samfundet," forsøgte Dennis sig, og brugte helt bevidst nogle af de ord som forældre og lærere så godt kunne lide.

Hans mor nikkede igen, og et smalt smil blev synligt på hendes læber. "Det lyder jo godt, skat. Men husk nu også at være teenager så længe det varer. Det kan jo være der er nogle søde piger i Skåne," sagde hun og smågrinede.

Dennis tvivlede stærkt på, at noget som helst under 40 år levede i Skåne. Efter hans opfattelse kunne dyrene i skoven ikke engang være unge. Desuden var der kun én pige for ham; Michelle. Han smilte ved tanken om sin udkårne.

"Du står helt og smiler. Du kan jo altid finde et job efter ferien, ikke?" sagde hans mor, hvilket straks fik tankerne tilbage på den livsvigtige mission han var igang med.

"Nej, nej for alt i verden!" sagde han i et forsvarende tonefald der fik et øjenbryn til at hæve sig, og tvivlen til at komme tilbage i hans mors blik. "Jeg må lige se hvordan det her går. Nu har jeg jo fået samtalen og det hele!" skyndte han sig at tilføje, hvorefter han åbnede op for vindersmilet igen.

Denne gang havde det tilsyneladende ingen effekt, for hans mor nikkede langsomt og mumlede "Mmnhmm", hvorefter hun vendte tilbage til de stegende løg. Hun havde ikke købt den helt, vidste Dennis, og skyndte sig tilbage til værelset for at lægge en ny strategi.

På vej ned ad gangen fik han øje på Ida. Hun sad på sin seng og var ved at tage sko på. Ida havde sin uniform fra benzintanken på, og Dennis fik med det samme en idé. At han ikke havde tænkt på det før! Med en forsigtig rømmen og et stille bank på hendes dør, ventede han tålmodigt på at hans søster fik øje på ham.

"Hvad vil du, gnom?" hvæsedde hun arrigt da de fik øjenkontakt. Hun så ekstra sur ud, syntes Dennis, og mindede ham mest af alt om en glubsk kamphund, som hun sad dér på sengen og bandt snørebånd med sammenbidte tænder.

"Skal du på arbejde i aften, søs?" spurgte han, og vidste med det samme han havde begået en fejl. Han kaldte *aldrig* sin søster for søs. Det var som regel kun grimme ord de to søskende brugte når de skulle tiltale hinanden.

"Søs?" sagde hun forarget, og tilføjede hurtigt "Hvad skal jeg hjælpe dig med? Har du gjort noget du ikke må? Har du tisset i sengen eller sådan noget?"

"Ida... jeg er virkelig på den. Jeg håbede du kunne hjælpe mig. Den her ferie til Skåne..." sagde Dennis nervøst mens han rykkede frem og tilbage i døråbningen.

"Ja, du glæder dig vel," sagde hun med stærk sarkasme i stemmen.

"Kan du hjælpe mig? Hvis jeg finder et job inden lørdag kan jeg blive hjemme," indrømmede han hurtigt. Spørgsmålet blev endnu mere ynkeligt af, at hans stemme besluttede sig for at blive meget lys midt i sætningen. Hans stemme var ellers ikke så upålidelig mere, men den var stadig en smule i overgang fra tid til anden. Dennis kiggede ned i gulvet og sukkede.

"Hvorfor skulle jeg hjælpe dig, når jeg kan være alene hjemme i fem uger *uden* dig? Ærgerligt, *brormand*," sagde Ida og smilede falsk til ham. Hun lagde vægt på det sidste ord for rigtig at vise hvem der bestemte.

Dennis havde ingen anden udvej – han måtte forhandle. "Ida, hvis du hjælper mig, så lover jeg dig lige hvad du vil ha'. Jeg vil gøre hvad som helst, bare jeg ikke skal med til Skåne. Jeg *skal* bare med til midsommerfesten!" tryglede han, og Idas grimasse ændrede sig pludselig til et blødere udtryk.

"Kom her," sagde hun og klappede sengen. Dennis gik tøvende hen imod hende, og satte sig ved siden af sin søster. "Hvad sker der til midsommerfesten?" spurgte Ida og vendte hovedet imod

ham.

"Jeg har bare glædet mig rigtig meget til det," sagde han og afbrød øjenkontakten mens han trak på skuldrene. Dennis sad og var ubehageligt til mode ved siden af sin analyserende søster.

Sekunderne føltes længere end tysktimerne på skolen, men langt om længe brød Ida tavsheden. "En pige?" spurgte hun og kiggede intenst på ham. Sekunderne føltes endnu langsommere, og nærmede sig nu tysk grammatik på torturskalaen. "Det er en pige, ikke?" fortsatte Ida, hvorefter Dennis endelig nikkede langsomt. "Ved du godt jeg mødte Michael til midsommerfesten for to år siden?" fortalte Ida ham og smågrinede.

"Nej det... det vidste jeg ik'," svarede Dennis ærligt.

Michael var Idas kæreste; en flink fyr som spillede computer med Dennis engang imellem. Han havde desuden en stor samling af splatterfilm, som Dennis havde lånt fra et par gange.

"Okay, hvad havde du tænkt jeg kunne gøre?" spurgte Ida, og Dennis kiggede undrende på sin søster igen.

Han ledte efter tegn på humor, sarkasme eller andre ting der kunne tyde på, at hun bare legede med ham nu – at hun kun tilbød at hjælpe for at kunne grine ad ham senere. Han fandt dem ikke, men fandt til gengæld et udtryk han sjældent havde set i sin søsters øjne: Medfølelse. Dennis havde åbenbart ramt et ømt punkt, og han ville ikke forspilde denne enestående chance. Han kunne ikke engang huske hvornår Ida sidst havde været flink over for ham, men heller ikke hvornår han havde gjort noget rart for hende. Måske var dette et vendepunkt i deres forhold? Eller måske var han bare utrolig heldig for en gangs skyld? Dennis var egentlig ligeglad med hvad det var, tænkte han, for han vidste bare det var godt. Han tog en dyb indånding og fastholdt sine øjne på Idas mens han snakkede.

"Jeg har sagt til mor, at jeg har en jobsamtale fredag. Hvis jeg har et arbejde inden lørdag, har jeg en grund til at blive hjemme," sagde han halvt hviskende. Ida ventede tålmodigt på at han fortsatte. Hun så næsten bekymret ud, syntes Dennis. "Så jeg tænkte... måske kunne du skaffe mig et job på tanken. Det behøver jo bare være et par gange om ugen for at det er et job, ikke?" spurgte han og kløede sin ene kind.

Ida sænkede sine øjenbryn og rystede på hovedet. "Dennis jeg kan ikke ansætte folk på tanken.

Jeg er jo bare på deltid dernede,” svarede hun oprigtigt.

”Er der slet ikke noget du kan gøre?” spurgte han nedslået.

”Nej... Eller, vent, måske... hvis du vil gøre rent?” sagde hun forsigtigt, da hun kendte alt til Dennis’ rodede værelse og beskidte tøj.

”Jeg vil gøre hvad som helst! Jeg vil endda rense lokummer dernede, bare jeg ikke skal med til Skåne!” sagde han ihærdigt, og Ida grinede.

”Okay, du kan prøve at komme med derned i aften så. Men tag lige og se ordentlig ud. Jeg spørger chefen og så ser vi. Hvem er hende pigen egentlig?” spurgte Ida og smilede lumsk.

”Det er én fra skolen,” svarede Dennis og rødmede.

”Er i kærester så?”

”Nej! Øhm, nej, det er vi ikke,” sagde han defensivt. Ida smilede bare og kiggede derefter på sit ur.

”Tag noget rent tøj på, okay?” kommanderede hun og Dennis nikkede og rejste sig straks. I det samme kaldte deres mor.

”Så er der mad!” kom råbet fra trappen, som en militærkommando brugt midt i fjendens krydsild.

Hans mor var nok ikke glad for den aftale hun havde lavet med ham, tænkte Dennis da det grumme råb lød. Dennis og Ida kiggede på hinanden og grinede begge, inden de gik nedenunder og fik aftensmad.

Under middagen var der ret stille omkring bordet. Dennis’ far forsøgte at få ham til at fortælle hvilket job det var han skulle til samtale ved, men det lykkedes ham at krybe udenom. Ida hjalp, ved at fortælle en dødkedelig historie om oldtidskundskab – hun gik på gymnasiet – og emnet var så tørt at deres far skyndte sig at spise op og gå fra bordet for at fortsætte sit stoleprojekt i stuen. Dennis’ mor var tydeligvis irriteret over, at hendes søn måske ikke skulle med til Skåne. Hun øsede store portioner kartoffelmos ned på alles tallerkener med hurtige, faste bevægelser, og blev meget arrig da Ida sagde, at baconen var ekstra fed. Dennis troede ikke, at hans mor var sur på ham. Hun var nærmere skuffet og irriteret, hvilket førte til hendes lidt vrisne opførsel. Dennis

havde dårlig samvittighed, men han blev ved med at tænke på, hvor unfair det var at planlægge denne hæslige ferie – og så helt uden at spørge ham først! Den tanke var den eneste grund til at han ikke tilstod at hele job-snakken var én stor løgn. I hvert fald indtil videre, mindede han sig selv om. Han håbede nemlig virkelig, at Ida kunne hjælpe ham. Hvis ikke det lykkedes, var der stadig Christians onkel, tænkte Dennis fortrøstningsfuldt.

Mens familien blev færdig med at spise, forklarede Dennis at han skulle over til Christian og se en film. Derefter undskyldte han sig selv og gik ovenpå for at gøre sig klar. De skulle være på tanken kl. 19 og Ida havde gjort det meget klart for ham, at forsinkelser var uacceptable hvis han ønskede hendes hjælp. De cyklede sammen til tanken og Dennis begyndte at få sommerfugle i maven. Der var meget på spil, og han *måtte* bare gøre et godt indtryk.

Tanken. Dennis gøs ved synet af den faldefærdige bygning, der var omgivet af et stort tag med fire benzin-standere nedenunder. Ved indgangen stod et stativ med visne blomster og sprinklervæske, som om de to produkter komplimenterede hinanden på én eller anden obskur måde. Lervig havde to tankstationer, men kun én af dem havde en bemandet kiosk efter kl. 18. Den eneste anden kiosk i byen lå ved banen, men det var på benzintanken, at folk i Dennis' del af byen tog hen når de løb tør for cigaretter, skulle købe ugeblade, eller blande en slikpose fredag aften. Det var dog langt fra et hyggeligt sted. Ejeren var en sur gammel mand, der hadede alle mennesker. Der gik mange historier om, hvordan han havde overfuset sagesløse pensionister, svinet unge til med ukvemsord, og ikke mindst overfaldet folk han troede var ude på at plyndre hans tankstation. Det var måske derfor, at ejeren meget sjældent selv var ude i kiosk-delen af tanken, og havde folk som Ida til at betjene kunderne, tænkte Dennis idet han stillede sin cykel op af tankens afskallede plasthvide væg med hæslig graffiti på. Ordene "Jacob waz h3r3" prydede væggen i gustne pink farver og nedenunder stod diverse skumle telefonnumre, skrevet med halvtøre sprittudser og med ord som "Ring til Gustav for en god aften." Også imellem telefonnumrene havde Jacob været på spil og skrevet sin intetsigende sætning overalt.

"Jacob was here," mumlede Dennis og kiggede på Ida, som bare rystede på hovedet.

Lugten af benzin hang som en tæt tåge omkring tanken, og der var en sort belægning overalt på de ellers grå fliser – snavs fra mange år som aldrig kunne blive helt rengjort igen. Dennis fulgte sin søster ind i kiosken og op til disken, hvor ejeren stod. Et hæst 'ding dong' lød da de gik ind. Ejeren smilede da han fik øje på Ida, men smilet stivnede så snart han opdagede Dennis.

"Hej, Erik!" sagde Ida og vinkede mens hun gik hen til ham, "Det her er min bror, Dennis. Kan du bruge ham til at gøre rent? Måske et par gange om ugen?" spurgte hun straks og smilede. Dennis forsøgte med et tilsvarende smil, og rakte sin hånd ud for at hilse.

Erik kiggede på Ida, hvorefter han skulede til Dennis med et forarget ansigtsudtryk. "Det pjok dér? Den kan vel ikke engang skubbe sprinkler-standeren," sagde han og fnøs.

Dennis mumlede "Den?" til sig selv og kiggede bagud, men skyndte sig hurtigt at se over på den vrede mand igen. Ejeren stirrede intenst på ham. Han havde sammenknebne øjne og det hele, tænkte Dennis og sank, temmelig utryg ved situationen lige pludselig. Dennis stod stadig med armen udstrakt, da ejeren daskede den væk.

"Det kan du glemme, pjok. Beklager, Ida, han er simpelthen for sølle," sagde han og Ida kiggede på sin bror.

"Han ser måske ikke ud af så meget, men han er meget flittig, og han er slet ikke slap heller. Kan du måske give ham en chance?" spurgte hun og kiggede tilbage på ejeren. Dennis' søster var en flot pige, ingen tvivl om det, og han anede en lille smule flirt i hendes stemme da hun prøvede at forhandle med den pensionist-lignende gamle Erik. Dennis vrængede sit ansigt da han så ejeren smile klamt tilbage til Ida og nikke langsomt.

"Okay, Ida. Lad os se om han kan gøre stedet her anstændigt i aften, og så ser vi. Jeg kan jo bare fyre ham den anden idiot. Han lignede også én der ville stjæle! Men *ingen* stjæler fra Erik Henriksen!" sagde han og hævede stemmen betydeligt ved den sidste sætning. Han stirrede indædt på Dennis, der spilede øjnene op i chok. "Ingen!" råbte han igen, som en gal huleboer der forsvarede sin mad, og pegede på Dennis med en krum, rynket og dirrende finger.

"N-nej nej, selvfølgelig ikke, jeg kunne – " forsøgte Dennis, men inden han kunne fuldende sætningen lænede ejeren sig ind over disken og greb ham i kraven, så hans varme hvidløgssånde

var helt inde i Dennis' næsebor.

"Hvis du nogensinde så meget som snupper et eneste skrabelod, så river jeg din hud af, skærer dit kød ud i bøffer og filer dine knogler ned med en te-ske! Er du med?!" vrissede han bittert, og Dennis nikkede som en fjeder. Han var angst, og koldsved piblede frem på hans krop da den iltre gamle ejer slap ham og fnøs igen. "Den har bare at gøre et godt job, Ida. Hvis den vil have et job, må den vise hvad den kan," sagde Erik mens han stadig kiggede nedladende på Dennis.

"Det gør den – jeg mener det skal *han* nok, Erik. Jeg skal nok holde godt øje med ham. Og han stjæler ikke," sagde Ida i en mild stemme.

Den gamle mand havde dog virkelig fået hidset sig selv op, og nikkede meget langsomt. Hans øjne var stadigvæk klistret til Dennis', som en sulten bjørn der havde fået øje på en forsvarsløs strandet laks på bredden af en flod. "Så går jeg nu, Ida. Hav en god vagt," sagde han og gik rundt om disken. Det eneste tidspunkt han slap Dennis af syne på, var da han tog sin jakke fra en krog.

Haltende gik den gamle, vrede mand hen til døren og åbnede den. Han pegede endnu engang imod Dennis, der instinktivt tog et skridt tilbage, som om ejeren havde prikket ham i brystkassen. Han kunne se den gamle mands runkne læber hviske "Ingen," før han fnøs en sidste gang og gik ud af kiosken.

Først da Dennis kunne se ejeren forlade tankens område slappede han af. Han pustede langsomt ud og lod begge hænder køre over sit ansigt.

"Hold kæft en psykopat," hviskede Dennis i en skælvende stemme, for han var stadig bange for, at ejeren kunne høre ham.

"Ah, man vænner sig til ham," sagde Ida henkastet.

"Han kaldte mig 'den', Ida!" udbrød Dennis forarget. Ida trak bare på skuldrene.

"Han kalder alle unge for 'den', du skal ikke føle dig truffet. Men jeg tror ikke han kunne li' dig,"

"Nå det tror du alligevel ikke? Han var da ellers så rar ved mig!" sagde Dennis, stadig oprevet ovenpå det nervepirrende møde med Erik Henriksen.

Ida grinede da hun indså, at Dennis ikke var vant til at omgås den vanvittige mand. "Han kan enten hade én, eller bare ikke li' én," sagde hun. Dennis kiggede længe på hende.

"Han lader da til at kunne lide dig?" sagde han forsigtigt. Ida kiggede undrende på ham.

"Nåå, det der?" sagde hun og lo. "Det var såmænd bare for at hjælpe dig."

"Han er ellers jævnt klam," sagde Dennis, stadig en smule overrasket over hendes villighed til at hjælpe ham, til trods for mandens ubeskriveligt dejlige væsen.

"Han er meget klam, men han er aldrig sådan klam-klam, hvis du ved hvad jeg mener," forklarede hun, og Dennis nikkede.

"Ikke én af dem man læser om i avisen, jeg er med," sagde han og lød lettet.

"Præcis," sagde Ida. "Nå, jeg skal lige tælle kassen. Du skal også se at komme igang hvis du vil have nogen som helst chance for at gøre indtryk på Erik," fortsatte hun for at føre dialogen over på noget andet end hendes flirt med en gammel galning, som dog heldigvis ikke var klam-klam.

De næste par minutter gik med, at Ida passede sit arbejde, der primært bestod i at sælge tyggegummi til små børn og vaskekort til fortravlede mænd i røde biler. Derefter viste hun Dennis ud i baglokalets lagerrum, hvor klude, spande, svampe og stålborster stod klar. Der var også en stor papkasse fyldt med rengøringsmidler som han kunne bruge løs af. Efter den hurtige introduktion blev Dennis gjort bekendt med de steder der helst skulle renses først; varerne på hylderne i butikken, rundt om frostdisken og nedenfor bland-selv slikket, hvor der altid lå vingummi, chokolade og andet som folk der blandede slik havde tabt og sidenhen trådt på. Til slut fik han at vide, at når klokken nærmede sig 22, kunne han hente stativerne udenfor ind, samt vaske gulvet. Det var alt sammen meget overvældende for Dennis. Han havde haft ét job i sit liv; som avisbud i fire dage, indtil han fik nok af at arbejde og sagde op. Dennis var doven, ingen tvivl om det, men med konsekvensen om en ferie i Skåne i baghovedet vidste han, at han denne gang ville tage sig sammen og gøre et godt stykke arbejde. Han lavede derfor en stor spand sæbevand, greb den første klud han kunne finde, og begav sig igang med det nærmest umulige – at gøre rent på den uhumske tankstation. Han startede i nærheden af Ida, hvor han pudsede skrabelodsæskerne og det store skab med cigaretter og spiritus. Dennis fortsatte til selve disken, kasseapparatet og den enorme glasvase fra "Red Oldebarnet" der stod og tiggede om småpenge hver gang han kiggede på den. Han rensede forsigtigt rundt om den store vase, der var næsten helt fyldt med mønter og så ret skrøbelig ud, for han havde ikke i sinde at samle enkrone op hele aftenen. Hver gang en kunde betalte kontant prøvede Dennis at kigge ned i kasseapparatet, for

han havde aldrig set sådan et fra den anden side, men når end han forsøgte, var det som om han hørte ejeren af tanken i sit hoved. Det var som en slags spirituel vejleder – bare en spirituel galning i stedet for – som advarede om, at han ikke måtte stjæle. Dennis fortsatte efterfølgende på den anden side af disken, hvor han støvede bladhylderne nedenfor af. Der var alt fra aviser og sportsblade til TV-magaziner og pornoblade, og Dennis prøvede at lade være med at kigge for meget på dem imens han gjorde rent. Han arbejdede langsomt men fokuseret, for han ville være sikker på, at ejeren lagde mærke til hans indsats. Da han var halvvejs igennem bladene, hørte han pludselig en velkendt stemme bagved.

”Hvad fa’en Dennis, er du ude og købe hudblade?” spurgte Michael og grinede højlydt, før han tilføjede, ”Ved du ikke din søster er på arbejde? Er du fin med sådan noget, Ida, for så skal jeg sgu også have et par!”

”Hej skaaaat!” udbrød Ida, der havde siddet og læst en bog bag disken.

Der skete ikke vildt meget en hverdagsaften i Lervig, og der gik ofte mange minutter imellem kundene. Ida stormede rundt om disken og omfavnede Michael, hvorefter de kyssede et par gange. Hun kiggede ned på Dennis der stadig var ved at gøre rent, og han kiggede nervøst op på sin søster og hendes kæreste. Idas smil stivnede med det samme.

”Dennis, det der gider jeg altså ikke se på! Du skulle jo arbejde!” sagde hun surt da hun fik øje på bladene med de letpåkledte damer i nærheden af sin bror.

”Jamen jeg arbejder også. Jeg sidder altså ikke og kigger i blade! Prøv selv at se!” forsvarede Dennis sig og pegede på det område han allerede havde gjort rent. Ida stirrede bare på bladene.

”Det er bare så klamt sådan noget. Jeg vil ikke se dig dér, så gør rent et andet sted! Her for eksempel,” sagde hun og pegede på gulvet ved bland-selv slikket. Dennis’ blik fulgte hendes finger og så en lakrids der var trådt til smat, nogle chokolade spor, og resterne af en stor vingummi hvor der var skæve tandmærker i. Dennis syntes han kunne se flere *forskellige* tandsæt i vingummien, og gysede ved tanken. Plastik-spandene til slikket var samtidig overdænget med fedtede fingeraftryk og Dennis nikkede langsomt til Ida; der var nok at gå i gang med, erkendte han. Da Dennis gik derhen og stod ved siden af kæresteparret, kiggede han tilbage til bladstanderne der var lige overfor, og mumlede endnu engang, at han bare havde gjort rent.

”Nu står du fandme og glor på dem igen!” råbte hun og satte hænderne på sine hofter. ”Gør så rent her. Vi smutter lige ud bagved lidt, jeg skal fortælle Michael noget privat,” sagde Ida med stor autoritet i hendes stemme.

Hun lød meget seriøs, så Dennis droppede sin undskyldning – hun troede jo ikke på ham alligevel, tænkte han surt.

Idet Michael passerede ham efter Ida var gået ud bagved, hviskede han til Dennis meget lavt. ”Du kan få et par film af mig. Blade er totalt yesterday.”

Dennis blinkede og sagde bare ”Øhh, okay,” i ren overraskelse, men Michael var allerede gået ud i baglokalet med Ida før ordene kom ud. Selvom baglokalet var lige bag et forhæng var Dennis nu alene i butikken. Hans blik faldt ufrivilligt over på bladene, som han indtil Ida beskyldte ham for det, slet ikke havde skænket en tanke. Dennis var 15 år, og piger fyldte mere og mere i hans liv, og især hans tanker. Der var ingen tvivl om, at pigerne på bladstanderen ikke havde noget som helst imod at han kiggede på dem. Som han stod og tørrede slikstanderne af, blev han ved med at kigge tilbage mod bladene. Minutterne gik, og der var især ét blad der fangede Dennis’ opmærksomhed, hvor to piger ikklædt boksehandsker stod overfor hinanden i deres undertøj. Han kiggede længere tid ad gangen nu, og hans nysgerrighed voksede som det forførende blad blev mere detaljeret for hvert kig han vovede. Klokkeren var kun otte, så der var stadig to timer tilbage før han skulle vaske gulv og Ida lukkede tanken, tænkte han efter nogle hurtige overvejelser.

Forsigtigt tog Dennis et par små skridt tilbage imod bladstanderne. Han kiggede ud på pladsen foran og så, at der ingen biler var, og kunne samtidig høre Ida plapre løs om en ny tøjbutik hun ville have Michael med hen til. Dennis var helt alene. Langsomt satte han sig på hug foran bladene, der helt sikkert var i børnehøjde, og tog det frem han havde udset sig fra det faldefærdige skrå metalstativ der holdt dem. Lige som Dennis havde bladret op på den første side ned nøgne damer, hørte han fodtrin nærme sig bag gardinet, samtidig med at Idas stemme blev tydeligere. Panisk smed han bladet tilbage på hylden uden at lukke det først, og rejste sig hurtigt op. Han kunne ikke nå tilbage til sin klud på slikstativerne i tide, så han besluttede sig for at stille sig ind over disken i stedet.

Dennis lænede sig ind over den brede disk og kiggede nervøst over imod gardinet, hvor han

hørte Idas stemme blive svagere igen og fodtrinnene gå i den anden retning. Han smilede for sig selv og udledte et lettet suk, før han vendte sig væk fra disken og skelede til pladsen udenfor. Stadig ingen biler, tænkte han, og vendte sig endnu engang for at sætte sig på hug foran bladstanderen.

Idet Dennis vendte sig ved disken, mærkede han et stød i sin albue, og så til sin skræk glasvasen fra "Red Oldebarnet" tippe ud over bordets kant. Han gispede da han så glasset med hundredevis af kroner i småpenge falde imod gulvet, og som om det foregik slowmotion, kastede Dennis sig ned på gulvet for at redde den. Tyngdeloven ville det anderledes, og glasvasen ramte gulvet med en rungende lyd. Glasset revnede ikke, men vasen begyndte at trille langsomt ned ad gulvet. Dennis landede med en mere flad lyd, idet hele hans side skræbde imod bladstanderen på vej ned. Vægten af hans krop fik den skrå bladstander til at kollapse, hvorefter bladene sejlede ud på gulvet.

Midtvejs i sin paniske handling hørte han den hæse 'ding dong' lyd fra døren, der betød at en kunde var på vej ind i butikken, og Dennis fyldtes med panisk angst. Han vendte sig om og kravlede efter glasvasen, men i hans bratte vending væltede han endnu flere blade ned. Gulvet flød nu i porno, såvel som et enkelt nummer af Familie Journalen. Dennis greb fat i glasvasen og satte den oprejst på gulvet før den kunne rulle længere væk, og kravlede derefter på sine knæ over til bunken af blade, hvor han desperat forsøgte at samle dem sammen i en fart. Han gravede nærmest pornoblade ind i sin favn med begge arme, og Dennis lignede nok mest af alt en grådig kasinogæst der skræbde pengene ind efter en sejr.

"Dennis?" lød en usikker stemme bagfra, efterfulgt af, "Det er jo sygt det dér," fra en anden pigestemme.

Han frøs øjeblikkeligt og sad i et par lange sekunder og omfavnede stakken af blade indtil han havde haft tid til at overveje sin næste handling. Det var jo et uheld, mindede han sig selv om, og slap forsigtigt sit greb om de glatte blade og vendte roligt sit hoved om imod de velkendte stemmer.

Michelle og Lise gloede forundrede på ham, og ud af øjenkrogen så han det blad han tidligere havde kigget i glide ned, stadig slået op, og stirre på ham. Det var som om det beskyldte ham for

alt muligt, og instinktivt rakte han ud og klappede det sammen. Dennis vendte sig om i sin siddende stilling og kiggede undskyldende på Michelle, der stod med åben mund og var uden ord. Lise havde armene over kors og skulede ondt til Dennis imens hun tappede sin fod i gulvet igen og igen.

'Ding dong' lød den hæse klokke påny, og en ny kunde kom ind, men Dennis stirrede bare på Michelle fra hans borg af pornoblade. Der var et elendigt og sørgeligt udtryk i hans øjne, der kun blev værre af at se den fuldstændige forbløffelse i hendes.

"Dennis, hvad fanden har du gjort!?" skreg en tredje stemme, men han kunne ikke fravriste sine øjne fra Michelles smukke ansigt, der stadig lyste af chok. "Dennis!" gentog Ida, og da han hørte hende stå ved siden af sig, kunne han endelig løsrive sig fra Michelles ansigt og kigge forsigtigt op på sin søster. Ida lignede en miljøaktivist der lige havde overværet et olieudslip, og hun skummede nærmest af raseri.

Endnu et hæst 'ding dong' lød, samtidig med at den midaldrende dame der var kommet ind i butikken sagde "Du skulle skamme dig, skulle du!".

"D-Dennis? Jamen d-du g-godeste," sagde endnu en velkendt stemme, og Dennis krængede indvendigt da han langsomt drejede hovedet tilbage imod døren og så lærer Jensen stirre på ham igennem de tykke hinkestensbriller. Dennis var ikke engang i stand til at græde; hans totale ydmygelse havde lammet ham fuldstændig.

De næste minutter gik med, at Ida skældte Dennis ud for at være besat af bladene – alt sammen foran kunderne – hvorefter hun sagde han skulle skride hjem, og så ville hun tage sig af ham senere. Slukøret gik han forbi Michelle, Lise, damen og til sidst lærer Jensen, der alle kiggede væk fra ham idet han passerede, som om han var den irriterende slægtning man ikke ville kendes ved til familiefesten hvis man kunne undgå det.

Det hæse 'ding dong' lød igen da Dennis gik udenfor, og han stillede sig op ad væggen nær sin cykel og kiggede op imod himlen. Han havde fuldstændig forspildt sin chance, men det værste var, at Michelle havde set ham ligge i et bjerg af pornoblade. Han bandede af sig selv indvendigt, for ét var at skulle til Skåne, værre var det, at Michelle nu syntes han var en klam stodder.

Dennis sukkede dybt og tog fat i sin cykel. Han mærkede, at hans ærme sad fast i noget på

muren, og blev endnu mere irriteret da han så et gennemgnavet brunt stykke tyggegummi smurt ind i hans trøje.

”Klamme brune lort!” sagde han højlydt i ren frustration til lyden af ’ding dong’, da Michelle og Lise kom ud fra butikken. Hans øjne spilede op og han begyndte febrilsk at fægte med armene. ”Nej, nej, det er tyggegummiet! Det sidder i min trøje!” skrålede han desperat.

Michelle kiggede lidt sørgmodigt på ham og gik den modsatte vej, mens Lise stoppede op og stirrede på ham med et sammenbidt ansigtsudtryk. ”Du er bare for meget, Dennis. Du skal jo ha’ hjælp... Din Syge stodder!” sagde hun og rystede på hovedet før hun gik efter Michelle.

”Michelle, det var tyggegummiet!” råbte han og kunne se de to piger snakke sammen idet de forlod tanken. Dennis greb sig i håret og smadrede en hånd ind i muren i ren frustration, hvilket han hurtigt fortrød, da det gjorde vildt ondt. Han steg op på sin cykel og vendte hjemad imens tanker om hvordan han nogensinde skulle udrede det hele med Ida, Michelle og hans lærer fræsede gennem hovedet på ham. Dennis tænkte på de pinsler der ventede ham ved mødet med dem alle næste gang; Ida i aften, og resten i morgen, tænkte han bittært og havde det rigtig dårligt med sig selv. Aftenen var gået værre end han overhovedet kunne forestille sig, og han havde skubbet Michelle væk adskillige gange på ganske få minutter. Han havde brug for at hvile, brug for at være frisk i hovedet til at regne ud, hvordan han skulle fortælle sit livs kærlighed, at han ikke havde gravet rundt i pornoblade og kaldt hende ukvemsord – at det hele var ét stort uheld. Idet han låste sin cykel og gik ind i huset, var hans humør stadigvæk helt i bund, og han havde svært ved at se, hvordan han skulle redde situationen.

Dennis havde ligget på sin seng det meste af aftenen, og forsøgt at vende og dreje situationen indtil han havde en plan. Ida ville tilgive ham med tiden, men Michelle... han blev nødt til at snakke med hende om det hele i morgen, tænkte han nervøst.

De havde musikundervisning sammen med parallelklassen i dagens sidste time, og dér ville Dennis forklare Michelle det hele. At han havde gjort rent, at det hele væltede, og at han havde bandet af tyggegummiet. Hvis hun ville tilgive ham havde han måske stadig en chance. Dennis valgte at tro på den mulighed, for han nægtede at se den anden situation i øjnene. Han var

smaskforelsket i Michelle, og han var sikker på, at når han forklarede det hele, ville hun forstå ham. Hun ville nok ikke ligefrem kaste sig i armene på ham, mindede han sig selv om, men det kunne forhåbentlig reparere den skade der var sket på tanken.

Klokken 22:30 brasede Ida ind i Dennis' værelse og gav ham det forventede opfølgingsmøgfald, og Dennis tog pænt imod det. Ida var stadig rasende, men det lykkedes ham at forklare hende, at han ville redde vasen og så faldt han, og fordi hun havde fundet vasen på gulvet, så det ud som om hun købte forklaringen. Da Ida fandt ud af, at det var Dennis' lærer der havde overværet det hele, blev hun en smule mildere. Dennis gik også til bekendelse om, at den mørke pige der havde stirret på dem var den pige han var vild med, og Ida havde derefter skruet endnu et par trin ned på vredes-skalaen. Hun prøvede endda at forsikre ham om, at Michelle måske ikke dømte ham så hårdt. Dennis tilstod derefter hvad der var sket udenfor, og de uheldige racistiske undertoner der kunne være opfattet af det. Fortællingen bragte et sympatisk blik frem i Idas øjne for første gang siden hun havde smidt ham hjem fra tanken. Til sidst accepterede Ida hans undskyldning, og Dennis smilede. Det betød, at hun ikke ville sladre til deres forældre om hans løgn angående jobsamtalen på fredag. Der var et eller andet med kærlighed der gjorde hans søster mindre barsk, og Dennis værdsatte virkelig hvad Ida havde gjort for ham, og fortalte hende det også. Hun havde troet på hans forklaring.

Da han igen var alene på værelset, tænkte han, at hvis Ida kunne tilgive ham, var det måske ikke umuligt at Michelle også ville slå en streg over det hele. Dennis gik i seng den aften mindre nervøs end han havde været, men ud over at skulle glatte alting ud på skolen, var der kun to dage tilbage til at skaffe et job i, og dermed undgå alverdens rædsler og pinsler i Skåne.

Dennis faldt i søvn og drømte om vrede piger i boksehandsker, voldelige gamle mænd og frygtindgydende svenske skove.

Dette var blot starten af SOS Sommerferie, der kan bestilles hos alle danske boghandlere. **Bare spørg efter den!** Aktuelle priser og forhandlere: [klik her!](#)

Besøg http://www.sorenkristensen.com/sitedk/?page_id=58 og se en liste med aktuelle webshops som også sælger bogen! Du kan også låne bogen direkte via bibliotek.dk på [dette link!](#)

På [Sørens officielle hjemmeside](#) kan du desuden læse mere om ham, om chick-lit romanen Jylland tur/retur og meget mere!

www.sorenkristensen.com

SOS Sommerferie

Jylland tur/retur

